

ALLE OGEN OP JOU

Mireille van Leur

ALLE OGEN OP JOU

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishing

Eerste druk juni 2025

© 2025 Mireille van Leur

© 2025 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkheid met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

‘Melody, wat denk je van een assertiviteitstraining?’
Diana, mijn manager, kijkt me over het randje van haar zwarte bril aan en trekt een wenkbrauw omhoog.

Ik ga iets rechter in mijn stoel zitten. Een assertiviteitstraining? Meent ze dit nu serieus? Mijn gedachten buitelen razendsnel over elkaar heen. *Snel. Zeg iets assertiefs. Begin nu eindelijk eens over salarisverhoging. Of nee, begin over een eerlijkere taakverdeling tussen jou en die stomme trut Hester. Of wacht, doe iets assertiefs. Ga staan, sla je armen over elkaar, zet je armen in je zij, stel een vraag. Dit duurt te lang. DOE IETS!*

Ik open mijn mond om woorden te vormen. Het enige wat over mijn lippen komt is een twijfelachtig ‘ehm... ik... eh...’

Diana kijkt naar het scherm van haar laptop en begint te ratelen zonder me aan te kijken. ‘Ik dacht al dat je het een goed idee zou vinden. De training bestaat uit vijf cursusavonden en begint volgende week dinsdag om zeven uur. Het is in de Koffiefabriek, dat creatieve kantoor hier om de hoek. Dat ken je wel, toch?’
Ik zeg niets.

‘Dan kun je lekker een salade of iets dergelijks halen, die hier opeten en dan door naar de cursus.’

Met een zelfvoldane blik kijkt ze me aan. *Wat gebeurt hier? Ik wil dit helemaal niet! Ik volg zumbalessen op dinsdagavond. Niet dat ik die niet kan afzeggen, ik volg ze via een app, maar toch... Ik wil dansen op dinsdagavond. Wie is fucking Diana om te zeggen dat ik een assertiviteitstraining nodig heb en zomaar te bepalen dat, waar en wanneer ik die volg.*

Ik knijp hard in de pen die ik vastheb. Diana kijkt naar de klok en dan weer naar mij. ‘Ik zal eerlijk tegen je zijn, Melody. Je luistert goed en je schrijft goed, maar een goede contentstrategie durft ook op iedereen af te stappen binnen de gemeente. Jij bent degene die de gemeente op de kaart moet zetten bij het grote publiek.’ Ze wijst naar mijn hoofd. ‘En daarvoor heb je niet alleen dat creatieve brein, maar ook je tong nodig.’

Mijn gezicht wordt warm. Of het van woede of schaamte is weet ik niet, maar het komt nu in ieder geval niet goed van pas. Diana gaat verder met haar betoog. ‘Je hoeft niet rood te worden, hoor. Niets om je voor te schamen, die verlegenheid. Het is alleen niet zo handig in overheidsland.’

Bah, overheidsland. Ik moet bijna overgeven bij dat woord. Alsof de gemeente zo belangrijk is en er ook maar iemand op een ‘leuk’ verhaaltje van een collegid zit te wachten.

‘Dus, ben je akkoord?’ Weer kijkt ze me aan met die opgetrokken wenkbrauw.

Ik moet mijn mond opentrekken. Nu! Ik kuch. 'Nou... Eigenlijk sport ik op dinsdagavond. En ik lever prima werk, toch?'

Diana zucht en tikt met haar perfect gelakte nagel op het tafelblad. 'Ik wist niet dat je sport op dinsdag. Zit je bij een vereniging?'

'Nee, ik volg zumbalessen online,' antwoord ik zo snel mogelijk, om niet weer verlegen over te komen. Terwijl ik het zeg, weet ik dat ik in de val ben getrapt. 'Oké, dus je kunt je danswork-out ook verzetten naar een andere dag in de week.' Diana leunt achterover in haar stoel en kijkt me met opgekrulde mondhoeken aan. Haar ogen glimlachen niet mee.

'Tja, dat zou kunnen, maar ik-'

'Prima, fijn dat je meedenkt, Melody. Dan klik ik nu op inschrijven.'

Terwijl ze het zegt, klinkt de klik van de muis. 'Uiteraard volg je de cursus op kosten van de gemeente, uit jouw opleidingsbudget.'

Mijn tenen krommen zich in mijn sneakers. Mijn boyfriend jeans lijkt ineens een strakke skinny en ik hoop vurig dat mijn klotsende oksels niet te zien zijn in mijn witte T-shirt. Diana geeft me een knipoog. Haar verdacht lange wimpers irriteren me mateloos. 'Iedereen heeft zo zijn leerdoelen, Melody. Bij jou is het je verlegenheid, Hester moet ik soms afremmen om niet te hard te werken.' Ze steekt haar vinger in de lucht. 'Dat is het mooie aan het leven. Je mag blijven leren, maar je moet wel actie ondernemen.'

Ze buigt zich naar me toe, alsof ze verwacht dat ik het volledig met haar eens ben en haar nu die bevestiging

ga geven. De overheersende vanillegeur van haar parfum dringt mijn neus binnen. Het is onduidelijk of ik zo misselijk ben door deze geur, door de manier waarop ze me behandelt of doordat ik dichtklap en niet voor mezelf opkom.

‘Kun je de informatie over de cursus naar me mailen?’ vraag ik, om zo snel mogelijk uit dit benauwde hol te komen.

Op haar glanzende stiletto’s loopt Diana naar de deur en houdt deze voor me open. ‘Doe ik, Melody. Fijn dat je zo enthousiast bent. Ik spreek je snel weer.’ Als Diana’s kantoordeur achter me dichtvalt, vlucht ik naar het toilet. Ik sluit mezelf op in een wc-hokje, bal mijn vuisten en schud mijn armen en hoofd vol opgekropte woede heen en neer. Ik steek twee middelvingers op naar de deur en zonder geluid te maken zeg ik: *Fuck you*, Diana!

Na een paar kier diep zuchten, spoel ik door voor de show. Met een uitdrukking op mijn gezicht die een vriendelijke serveerster niet zou misstaan, verlaat ik het toilet.

Nog anderhalf uur te gaan. Dan mag ik eindelijk naar huis.

Ik steek de sleutel in het slot en beuk met mijn schouder tegen de deur. Elke maand hoest ik een hoeveelheid huur op waar ik wel honderdttwintig pizza's van zou kunnen kopen. Dan mag je er eigenlijk toch van uitgaan dat de deur in orde is. O, en dat de kraan niet lekt, de koelkast niet iedere dag een liter water uitspuugt en ik niet elke week met een ontstopper in mijn hand een gevecht moet aangaan met de wc-pot.

Terwijl ik nadenk over wat er allemaal nog meer mis is met het appartement, vliegt de deur open en struikel ik bijna over mijn eigen voeten het halletje in. Ik hang mijn jas op, open de deur naar de woonkamer en zet mijn laptotas op de grond, naast het kleine kookeiland. Binnen een paar seconden heb ik mijn blauwe *Cozy Night* geurkaarsen aangestoken, is mijn look getransformeerd van casual naar fluffy huispak en plof ik neer op de hoek van de bank.

'O, yesss, eindelijk!' zeg ik hardop.

Hier kom ik vanavond niet meer vanaf. Ik kijk niet meer op mijn telefoon, ga die vaat die me aanstaart vanuit de keuken niet afwassen en doe alsof er geen berg was in de badkamer op me ligt te wachten.

De enige reden waarvoor ik nog van deze plek kom, is om de deur te openen voor een goddelijke pizza carpaccio van Roberto's. Die heb ik wel verdiend na deze verschrikkelijke dag. En het is vrijdag, dat moet gewoon gevierd worden.

Het belangrijkste waarover ik nog moet beslissen, is of ik een aflevering van *Friends* of een romantische komedie ga kijken. Beide hebben me al duizenden, wat zeg ik, miljoenen keren weten op te vrolijken.

Een pizza en vijf afleveringen van *Friends* later, klik ik de tv uit. Ik staar naar het plafond. Is het vreemd dat ik als 29-jarige op een vrijdagavond liever op de bank lig met een kleed, een romantische komedie en een kop thee, dan dat ik naar de kroeg ga? Waarom kosten mensen me toch iedere keer zo veel energie? Waarom kan ik niet gewoon genieten van een festival met gezellige vrienden en vette dj's? Anderen lijken de tijd van hun leven te hebben en ik leef alsof ik een 80-jarige oma ben.

Een enorme zucht ontsnapt uit mijn lichaam. Is het wel normaal dat ik me zo opsluit en het liefst alleen ben?

Ik pak m'n telefoon en klik op het Instagramicoontje. De eerste post is van Jamie Oliver. Een eenpanspasta uit zijn nieuwste kookboek. Goede foto. Perfect licht en de kleuren van de pestosaus komen goed naar voren.

Ik scrol verder.

Dan lijkt mijn hand te bevriezen. Het is alsof ik een ketting om mijn nek draag die steeds strakker trekt. Hij is het. Lenn.

Natuurlijk met die zelfverzekerde grijns en pretogen. Het lijkt alsof ik naar een reclamefoto staar. Hij zit op een pier en leunt met zijn voeten op een speedboot. In zijn ene hand houdt hij een flesje Desperados vast, met zijn andere hand strijkt hij door zijn halflange haar. Nog steeds verdenk ik hem ervan dat hij, net als ik, highlights laat zetten. Zijn haar is gewoon te perfect.

Ik kijk naar zijn zongebruinde lichaam, naar zijn mond. Die mond, die zo flirterig naar me kon glimlachen. Zijn heerlijke mond die zo goed kon...

Ik schud mijn hoofd. 'Mel, stop,' zeg ik streng.

Mijn blik wordt getrokken naar de andere boten op de foto. Feestende mensen kijken me met stralende ogen aan. Een groep waar ik ooit onderdeel van was, of in ieder geval, wilde zijn.

Rillingen lopen over mijn rug als ik kijk naar de drie meiden die hun flesje in de lucht houden en duidelijk aan het dansen zijn in hun boot. Een van de meiden, Lynn, geeft een dikke knipoog naar de camera. Van honderd kilometer afstand zou ik deze meiden nog horen aankomen. Met hun neppe, hoge gelach, rotgeintjes en stekende opmerkingen.

Mijn ademhaling versnelt. En hij... Ik kijk weer naar Lenn. Hij deed niets. Hij maakte het erger, liet me twijfelen aan mezelf.

Ik voel tranen opkomen en smijt mijn mobiel in de hoek van de bank.

Nooit meer laat ik me zo vernederen, door wie dan ook. Hij is het niet waard om ook nog maar één moment in mijn hoofd rond te dwalen. Hij is lol aan het maken met vrienden, zoals altijd, en ik denk nog steeds aan al die rotmomenten.

Ik voel me zo waardeloos. Met mijn klotebaar, saaie persoonlijkheid, en de ruggengraat van een vis. Diana's woorden schieten door mijn hoofd. "Je hoeft niet rood te worden, hoor. Niets om je voor te schamen, die verlegenheid."

Ik krimp in elkaar. Waarom durfde ik niet tegen haar in te gaan? Ik zei wel dat ik zumbalessen volg op dinsdag, maar ik ben niet echt voor mezelf opgekomen. Zou een assertiviteitstraining dan toch een goed idee zijn?

Ik sta op en loop in cirkels door de woonkamer met mijn handen in mijn zij. *Goh, leuke avond hoor, lekker relaxen in je eentje op de bank.*

Bah, ik haat het. Ik haat alles en iedereen!

'SHITZOO!' roep ik. Ik schrik er zelf van.

Ik adem diep in door mijn neus en uit door mijn mond en voel mijn hartslag langzaam dalen.

Oké, er is maar één ding nodig op een moment als dit. Of nee, eigenlijk vier dingen die me kunnen helpen: meel, water, gist en zout.

In no time is mijn kookeiland veranderd in een chaotische bakkerij. Ik gooi al mijn emotie eruit door te kneden, trekken, duwen en zelfs te smijten met een deegbal op het aanrechtblad.

Als ik al mijn energie in het nog te bakken brood heb gestopt, doe ik de deegbal in een kom, zodat hij kan

rijzen. Ik heb tenminste heerlijke geurend brood morgenochtend. Met een klein glimlachje en een iets rustiger hoofd ga ik naar bed.

‘Wow, jij ziet eruit alsof je er al een hele work-out op hebt zitten.’ Mijn buurvrouw Lola staat naast me op haar balkon. Met een soepele beenzwaai klimt ze over de reling en ploft op mijn loungebank. Ondanks dat ik me nog wel een beetje down voel, moet ik glimlachen.

Ik had zeker al een danswork-out gedaan kunnen hebben op zaterdagochtend, maar voor Lola is elke vorm van sport een ware nachtmerrie. Ze leeft alleen voor de kunst en de lust, zegt ze altijd. Haar baan in de horeca heeft ze puur uit noodzaak.

Ze kijkt naar mijn Instagramwaardige bord met daarop twee sneden zelfgebakken brood, een schaaltje met een klontje roomboter ernaast en aan de andere kant een schaaltje met zelfgemaakte jam. Om het af te maken, staat er een verse jus d’orange en een vaasje met een wit bloemetje naast mijn bord. Lola kijkt me met puppy-ogen aan, terwijl ze zich naar mijn bord buigt.

‘Ik dacht het niet.’ Ik schiet in de lach, en weet nog net op tijd mijn bord bij haar weg te grissen. ‘Oké, oké, ik begrijp de hint.’ Zuchtend sta ik op. Met een zelfvoldane glimlach slaat Lola haar handen achter haar hoofd, legt haar benen op het kleine tafeltje en zakt wat dieper weg in de kussens van de loungebank.

Als ik tien minuten later met Lola’s bord naar buiten

kom, wrijft ze in haar handen. Ik kijk haar aan als ze haar eerste hap neemt en haar ogen sluit.

Met volle mond zegt ze: 'O mijn... dit brood mmm...'

Ze doopt haar vinger in het bakje jam en stopt hem in haar mond. 'En die jam, hoe doe je dit?'

'Geheim van de chef,' zeg ik met een knipoog.

'Zolang die chef naast mij woont, vind ik het helemaal prima,' antwoordt Lola, terwijl ze verder geniet van haar ontbijt.

We eten een tijdje zwijgend. Ik merk dat mijn gedachten afdwalen. Naar mijn werk, naar die verschrikkelijke Diana, naar die belachelijke assertiviteitscursus die ik moet volgen, naar Lenn... Ik laat mijn schouders hangen. Het is alsof er een steen op mijn borst drukt en mijn maag zich gevuld heeft met wild klotsend water. Waarom brengen die gedachten zo veel angst, woede, onrust en verdriet met zich mee? Ik word hier zo moe van.

Ik schrik als Lola na een aantal happen haar bord op het tafeltje zet en zich naar me toe draait. 'Ga je me nog vertellen waarom je haar eruitziet als die van een woeste leeuw en je ogen staan als een babyeendje dat haar moeder kwijt is?'

Ik houd van Lola. Van hoe ze geen blad voor de mond neemt. Bij dominante, neppe types kruip ik vaak in mijn schulp, maar Lola is oprecht. Ze is echt benieuwd hoe het met me is en zou me nooit veroordelen, wat ik ook zeg of doe.

'Het is niets,' antwoord ik schouderophalend. 'Ik heb gisteren al m'n frustratie al in dit brood gestopt, dus het is er al uit.'

Lola staart naar haar bord en trekt haar neus op. 'Dus ik zit hier een broodje frustratie te eten?'

'Tja, ik dacht, ik maak een ontbijtje voor je met flink wat negatieve energie, zodat je die emotie straks over kunt brengen op je schilderdoek.'

Lola lacht en kijkt me met een zachte blik aan. Ik richt me snel weer op het bord op mijn schoot en speel met een overgebleven kruimel.

Na een halve minuut doorbreekt Lola de stilte. 'Weet je dat je dit altijd doet?'

Ik kijk op. 'Huh, wat?'

'Jij staat altijd voor iedereen klaar, maar zodra het gaat over waar jij mee zit, sluit je je af.'

Ik slik. Die meid weet altijd de vinger op de zere plek te leggen. 'Tja.'

Lola gaat staan en zwaait met haar armen door de lucht. 'Energie moet strooemen, dus vertel op.' Ze leunt met haar rug tegen de reling van mijn balkon en kijkt me afwachterend aan.

Weer tuur ik naar het kruimeltje op mijn bord. Ze heeft gelijk. Ik wil altijd alles alleen oplossen. Ik bedoel, ik vind het gewoon niet fijn om anderen te laten weten wat ik denk en wat ik voel. Ik ben bang om mezelf helemaal te laten zien. Wat als ze me raar vinden? Of als ze mijn diepste gevoelens doorvertellen aan anderen? Alhoewel, dat zou Lola nooit doen, dat weet ik zeker. En dan heb ik nog mijn ouders bij wie ik altijd terecht kan en mijn zus Chloë natuurlijk. Lola leunt nog steeds tegen de reling van het balkon en wacht geduldig.

Ik zet mijn bord op het tafeltje voor me en laat me terugzakken in de loungekussens. 'Weet je wat het is, ik ben heel blij dat ik mensen heb zoals jij, bij wie ik altijd terecht kan, maar je hebt gelijk: ik houd dingen het liefst voor me. Ik vind het niet fijn om mijn gedachten en gevoelens te delen. Het zijn mijn problemen.'

'Problemen bestaan niet,' reageert Lola. 'Alles wat op je pad komt is een levensles. En ondanks dat jij die les mag leren, zijn er altijd mensen die je met liefde kunnen begeleiden op het levenspad.'

Ze loopt op en neer over het kleine balkon. 'Ze geven misschien niet direct dé oplossing, maar ze helpen je om verder te komen. Stel je nou voor dat daar jouw pad is...' Ze wijst in de verte. 'Daar is een rots waar je even op kunt uitrusten. Ik zit op de rots ernaast. We kunnen even kletsen en jij krijgt inspiratie en energie om weer verder te kunnen lopen.'

Lola loopt terug naar de loungebank en ploft naast me neer. 'Laten we dus nu op dit enorm zachte rotsblok zitten en praten over wat er in dat koppie van jou omgaat.'

Mijn lippen krullen lichtjes omhoog. Hoe kan iemand zo luchtig en spiritueel tegelijk zijn?

Ik zucht diep. 'Goed dan, hier komt het.' Mijn stem trilt een beetje. 'Het zijn eigenlijk drie dingen. Eén: mijn baas heeft een assertiviteitstraining aan me opgedrongen. Twee: ik vind mijn baan absoluut niet leuk en mijn leven doodsaai, maar ik heb ook geen zin in festivals en stappen en dat soort dingen. Ik voel me nogal vreemd of zo daardoor...' Ik wacht even. In

gedachten zeg ik tegen mezelf: En drie: ik merk dat ik nog steeds veel bezig ben met Lenn. Ik weet gewoon niet hoe ik die hele relatie achter me kan laten. Of ik ooit een leuke man ga ontmoeten die echt bij mij past, op wie ik helemaal verliefd ben, bij wie ik mezelf durf te zijn en die ik kan vertrouwen.

‘En drie?’ Lola knikt in de richting van mijn derde opgestoken vinger.

Ik laat mijn hand zakken. ‘Eh nee, er is toch geen drie.’

Ik heb maanden gehuild en gepraat met Lola over Lenn. Op een gegeven moment heb ik besloten dat het genoeg was. Geen seconde langer wilde ik nog aandacht aan hem besteden. Helaas zijn mijn gevoel en gedachten het daar nog niet helemaal mee eens. Lola kijkt me met een scherpe blik aan. Ze weet dat er wel degelijk een drie is, maar ze laat het gaan. ‘Goed, laten we vandaag eens naar die eerste kijken. Wat bedoel je met een assertiviteitstraining die aan je opgedrongen is?’

Ik vertel Lola dat ik het irritant vind dat Diana beslissingen voor mij neemt en totaal niet vraagt naar wat ik eigenlijk wil.

‘Waarom vind je dat irritant?’ vraagt ze. ‘Omdat ik hier toch zeker ook iets over te zeggen heb? Diana kan toch niet zomaar bepalen dat ik na werktijd een training ga volgen?’ Ik sla mijn armen over elkaar. ‘En wat ik helemaal stom vind, is dat ik daar maar gewoon zit als een of ander schaap en totaal niet voor mezelf opkom. Ik haat het dat ik dichtklap en mijn mond niet opentrek. En dat ik het

uiteindelijk zover laat komen dat ik nu dus opgescheept zit met die training. Ik ben zo boos op mezelf.'

Lola laat zichzelf van de bank glijden, wurmt haar billen tussen het tafeltje en mijn benen door en gaat op haar knieën voor me zitten. 'Hoor je hoe je tegen jezelf praat?'

Ik kijk haar aan. 'Wat bedoel je?'

Ze pakt mijn hand vast. 'Je noemt jezelf een schaap, je veroordeelt jezelf, je háát het dat je dichtklapt, je bent boos op jezelf dat je je mond nooit opentrekt. Je gebruikt woorden die enorm streng en gemeen zijn. Zou je zo ook tegen mij praten?'

Verschrikt kijk ik haar aan. 'Nee, natuurlijk niet.'

'Waarom praat je dan wel zo tegen jezelf?'

Ik haal mijn schouders op en kijk weg.

Lola staat weer op en gaat naast me zitten. Ze slaat haar arm om me heen. 'Ik weet zeker dat als ik dit verhaal aan jou zou vertellen je me zou troosten, lieve dingen zou zeggen en me zou helpen. Misschien kun je ook op die manier tegen jezelf praten?' Ik laat de woorden van Lola tot me doordringen. Ze heeft gelijk, ik praat inderdaad heel vaak negatief tegen mezelf.

'Dus, wat wil jij? Waar heb je behoefte aan?'

Ik staar naar mijn bord op het tafeltje. Misschien kan ik de training een kans geven en als ik het niets vind er bij Diana op terugkomen.'

Lola knikt. 'Klinkt als een plan.' Ze geeft me een knufel en staat op. 'Excuses, maar ik moet de sessie nu

beëindigen. Ik reken trouwens een heerlijk door jou gemaakt ontbijt per sessie.'

Ik grinnik. 'Dan heb ik nog heel wat sessies tegoed.' Ze steekt haar tong uit en zwiert terug naar haar balkon. 'Ik dacht voor morgen aan iets met chocolade en croissants,' roept ze voordat ze naar binnen gaat.

'Hmm... ik zal kijken wat ik voor je kan doen,' roep ik terug.

Ik loop naar binnen om een koffietje te maken. De vragen van Lola blijven in mijn hoofd hangen. Waar heb ik vandaag behoefte aan, waar heb ik zin in? Nadenkend druk ik op de knop van mijn koffiemachine. Ik kan natuurlijk naar de boekwinkel gaan en wat inspiratie opdoen voor nieuwe ontbijtjes. Misschien kan ik daarna een ontbijtrecept voor zondag bedenken en het gerecht morgenochtend fotograferen voor mijn Instagramaccount.

Het gaat best goed met het account, ik heb al twaalfhonderd volgers voor *Books & Breakfast*, niet slecht, toch? Volgers vragen alleen steeds vaker of ik eens een foto van mezelf wil plaatsen. Dat ben ik dus echt niet van plan. Ik ga toch niet met mijn gezicht op Insta? Het zweet loopt van mijn voorhoofd als ik er alleen maar aan denk.

Niemand weet dat het account van mij is, behalve mijn zus Chloë. Het was haar idee om echt eens iets te doen met mijn creativiteit.

'Jij bent zo goed in fijne wereldjes creëren,' zei ze. Ze heeft gelijk. Met mijn Instagramaccount kan ik alles waar ik van houd combineren: mooie en lekkere

ontbijtjes maken, de styling ervan en het lezen van heerlijke feelgoodboeken.

Het leukste van alles is dat ik er andere mensen blij mee kan maken. Lola is dol op mijn ontbijtjes. Ze zegt dat ze haar creatieve brein prikkelen en haar maag vullen, een gouden combinatie. En ook mijn ouders en zus zijn altijd dolgelukkig als ik ze uitnodig voor een uitgebreide brunch.

Als Chloë in Nederland is, komt ze altijd samen met mijn ouders eten. Alleen is ze er niet zo vaak. Dat heb je als manager van een hotelketen met negentien hotels in zes verschillende landen. Gelukkig bellen we bijna iedere week wel een keer.

Ik kijk naar mijn favoriete foto op de muur, waar ik samen met Chloë, Lola, mijn ouders, tante Suus en haar buurman Piërrre voor de schattige B&B van mijn tante in Italië sta. Wat was dat een fantastische week.

Mijn tante had ons allemaal uitgenodigd in de B&B. Ze had alle boekingen van die week afgezegd, zodat we lekker konden genieten met z'n zessen. Nou ja, zevenen als je Piërrre meerekent, die verdacht vaak aanwezig was en om wie mijn tante wel erg hard moest lachen.

Mijn tante heeft de B&B aan het Comomeer prachtig ingericht. Die week heb ik lekker gelezen aan het zwembad, genoten van de zonsondergang bij het meer en natuurlijk veel lekkere ontbijtjes voor iedereen gemaakt. We hebben met z'n allen heerlijk Italiaans gekookt en gegeten, Spritz gedronken op het fijne terras en veel gelachen. Het is mijn meest favo-

riete foto van de collage aan mijn muur en de laatste mooie herinnering aan mijn tante.

Mijn ogen worden vochtig. Snel geef ik een kus op de foto en concentreer me op mijn koffie.

Ondanks dat ik haar niet vaak zag, was de band met mijn tante hecht. Bij haar voelde ik me altijd licht en vol inspiratie. Als ze een idee in haar hoofd had, zorgde ze er altijd voor dat het werkelijkheid werd. Zo ook met de B&B in Italië.

Helaas heeft ze er maar twee jaartjes van kunnen genieten. Een maand geleden overleed ze en hebben we haar in Nederland begraven.

Volgende week moeten mijn zus, ouders en ik naar de notaris om wat zaken af te handelen en over erfstukken te spreken. Ik denk niet dat het veel inhoudt, aangezien mijn tante een echte avonturier was en daardoor niet veel bezittingen of geld had, maar ieder klein aandenken aan mijn tante is fijn om te hebben.

Ik neem een laatste slok van mijn koffie en zet mijn kopje neer.

Goed, genoeg getreurd. De notarisafspraak is pas volgende week, vandaag is het inspiratie- en creatiedag! Ik pak mijn oortjes en met Ocie Elliot op de achtergrond loop ik de deur uit. Op naar mijn favoriete boekwinkel.

Met lood in mijn schoenen loop ik het gebouw binnen waar de assertiviteitscursus gegeven wordt.

‘Succes bij de training, Melody,’ riep Diana voordat ze vertrok.

Alsof iedereen op kantoor moet weten dat ik die training ga doen.

Hester keek me jaloers aan. ‘Mag jij een training doen?’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Welke dan?’ Ik haalde mijn schouders op en mompelde: ‘Ach ja, persoonlijke ontwikkeling.’ Dat is niet echt liegen, toch?

Hester was eerst een paar seconden stil. ‘Hmm... misschien heb je dat wel nodig ja.’ Ze bekeek me van top tot teen. ‘Nou succes dan, hè meid. Tot morgen.’ Vervolgens zette ze haar nepglimlach op en draaide zich om.

Terwijl ik naar de receptie loop, denk ik na over Hester. Wat heeft zij toch? Waarom zou je niet gewoon aardig tegen elkaar doen? Leven en laten leven, hoe moeilijk kan het zijn?

De dame achter de receptie begroet me vriendelijk. ‘Kunt u mij vertellen waar de...’ ik krijg het woord